

I.

starke padajo njihove krhke kosti se lomijo
in drobijo ko obleže jim prsti kot nožice
hroščkov nemočni beže v zrak njihovi drobniki
klici ne prodro v naše spanje tišina zasipa jok
pozaba briše solze z uvelih lic padajo
ob urah ko je naš spanec najglobji
kmalu se bo noč prevesila pod okni
bo šum koles spet bodo hrumeli motorji
in iz mraku bodo vstale znane reči
čisto malo še in svetloba bo prezračila
to zadušljivo pernico teme samo zdržati
dokler luč ne prikipi izpod spuščениh rolet
kot nekoč mleko z maminega lonca
iz globočine jo hočejo poklicati
se bodo sploh še dvignile kako bodo
s temi ubogimi pokvečenimi udi stopile vanjo
bo ko pride blaga usmiljena ali pa jih bo
nevredne zavrgla se plaho sprašujejo v polsnu
na bleščečih nosilih jutra

pazljivo razporedi psičkov skelet
naj se zdi da počiva okrog razpostavi
večje kamne dva koraka krog
in krog pregrni tla s ponjavami živih barv
po pernicah razprostri poletna krila
tekaško opremo bundo kombinezon
smuči na križ zraven daj vrč
v katerem hraniš prstane in zapestnice
ne pozabi na hrano žitarice
kosmiče šest pločevink piva
imej pri roki nekaj gotovine
čez vse raztresi bisere koralde lončene
črepinje kosce razbitih ogledal
slušalke ipod z izbranimi komadi
dve šteki gauloises blondes
stuširaj se skrbno operi lase
ogrni belo kopalno haljo
ko je postorjeno si vzemi čas
še za dim ali dva
namesti se udobno medtem ko čakaš

v sanjah si prišla z neznanim telesom
z obrazom tujke se privila k meni
kot se revno samotno
telo k telesu enkrat prvokrat
toploto si naselila vame
pod objemi pretihotapila poželenje
me podredila nekdanjemu minulemu
totalitarnemu redu mladosti

obred je bil mimo
preden bi se zavedela
preden bi kaj posnela
v spomin gibi nedorečeni
v fantomskem preletu sem bila komaj
površno zadeta le tvoja stran
je pri trku ob mojo notranjost
za sabo pustila plitvo senco

mesec lampijon
je skrit za pahljačo kostanjeve krošnje
nori nomadi surfajo
med penami oblakov
gandža
dim se vije skozi kaverne
tvoj kimono
se razgrne
gandža gandža
tvoja prsna bradavica
pulzira
električno zrno
med mojima ustnoma
tvoj trebuh je slan
in moni je sladka
gandža
postelja
plove čez nočno nebo
čez hrib in dol
zvezdnatega telesa

skozi ta vhod prideš bosa strgana nema
s pogledom vkopanim v tla siv ptič stopica tam
naokrog in kljuva prah stopiš čezenj in kreneš
pod njegovo dvignjeno perutjo ki sega gor do
zamolklega purpura menda še čez in greš
proti ustju kjer se kot so bajali stari
reka izliva v odsev se razveji v delto in umolkne
v šelestenju trsja sprašuješ se kako je naneslo da si
kar si kjer si v transeptu večera ki se kot katedrala nagiba
v mrak kako da si zastala pod temnečimi vitraži
sredi neumorno gomazečega psalmja strigalic
stonog rovk in krtov pod svojimi stopali kako
da ravno ti hočeš se spomniti kam si založila
spisek opravkov nakupov telefonskih klicev
za jutri v žepu nahrbtnika iščeš parkirni listek
težko priborjeno vstopnico za polnočni jam session
odločbo napotnico sodbo bo tudi ta tako
dolgo načrtovani trenutek kronan z razsulom
je že prisotnost dovolj za spremembo tonalitete
se lahko davno mrtva ljubica iz preteklosti dotakne
tvojega lakta akademska vprašanja tirade bebcev
filozofski traktati terapevtski namigi jutranje
in večerne in anonimni medklici drdrajo v plastičnem
kontejnerju tvoje lobanje in potem odrineš

in kaj in kam s čelom ki ga hladiš
ob steklu ko mimo zdrse luči zapozneli pasanti svetlobni
reklamni panoji prve kaplje se prijemljejo šipe rišejo nanjo
vijugave potke zunaj je tam čez onstran
tu pa vse ena sama notranjost in minevanje
in predmestne sence hite grabit listje suha stebelca
po vrtovih se rdečijo ognji in polnijo zrak z vrtoglavim težkim
vonjem dima in že je mimo tudi to in tema
v katero te nese te ovije v svoj dežni plašč
in veš zdaj je čas da jih spustiš pričakovanja
razočaranja melodramatične vzpone ljubezni
prijateljstva in drugo posest in vrata da naj bodo odprta
samo septemberska noč da je še
če kje

II.

lopa

1

in je z bršljanom obrasla kamnita lopa v njej
pa odmev korakov nekoga ki stopa po praznih ulicah mesta
praznega kot so mesta ob nedeljah popoldne avgusta
in peščeno dvorišče je in otrok in pes in smreka
nadalje neko slovo in molk pod odsotnim pogledom
pa glava ki se težka od vina nagiba v plitek spanec
steklena pregrada na terasi postaje v Kjotu in dež
pa neka od vitic preprežena zgodba ne stara ne nova

2

pa ta ki govori dva jezika ta ki se ustavlja pred semaforji
in ta ki ji zaljubljen šepeta v uho o kvantni mehaniki
in ki mu bo rekla ne pa ta ki bo rekla da pa ta ki posluša
ponavljajoče se drdranje kroglice po obodu ruletnega kolesa
ta ki pretehtava prepir dostojevskega in turgenjeva
pa ta ki koplje z nohti rumeno ilovico ta ki se utaplja sredi morja
ta ki okuša slanost pa ta ki teče skozi park preplavljen od vonja
glicinije in je ta ki je samo še neka toccata in fuga

angeli

1

naposled ko bodo dolgovi poravnani in izbrisane hipoteke
v breme še nespočetih in obresti ko bodo odpisane
ko ugasne služnost na telo tetovirana v dobro vseh
skrbnikov kumulonimbov trum nehipotetičnih bližnjih
in daljnih ne prej ko tedaj morda morda angeli trije
ponižen v mogočni prisotnosti prvi je kebab
drugi ima naramnice tretji pa bolj kot ne čisto navaden
sede ob vodi in gledajo prazno platenko ki jo nese mimo

2

kajti njihova je pot pozornosti in čiste naslade
pa kva če nas tisto kliče tu je vendar še lužica pa žabice v njej
lahko da pa objectna jata priprhutajo na grm forzicije pridejo
pijan kot razvalina s šepavo küso lahko da o komaj znosno
da pa so mimoidoč trkali na okno a neslišno za naju
ki sva zavrgli otroške reči se zaklinjava na knjige aporij
napaberkovanih po hostah obešencev ki se tešiva s skopostjo
in jim zavidava strašno zvenenje njihovega srebrnega smeha

vagon

1

zadaj nad postajališčem za avtobuse visi v zraku tovorni vagon
pripeljan iz drugega časa in drugega konca sveta v ta zrak
nad pobočje tega hriba v ta januar in to tudi tukaj ni normalno
reče natakarkar v bistroju da se lahko že ob tem času sončimo
pred odhodom so mi zarezali v očesni zrkli odstranili motni leči
in ju zamenjali z dvema novima zdaj pa se zaslepljena
pretikam skozi mračne stranske ladje tega templja groze
ničesar ne razberem samo obrazi z diapozitivov motno žarijo

2

vame iz teme je to normalno saj bi moralo biti že bp
mislim takoj ko se vrnem moram k oftalmologu
vendar nikoli več tudi potem ko se vid zbistri ne bom mogla
brati imen ki so zbrana in zapisana tukaj pod kupolo
na vrhu hriba ne vsa vendar so tu imena zbrana in zapisana
le jaz sama ne vem kako in ne kam ker ni več poti
za njo ki gre tujka votla peš po kačji stezi s postajališča
v dolino čeprav po nasprotni strani v staro mesto vozi tramvaj

mt. herzl, januar 2016

psica

1

po sledi iz besed po sledi da bo tópot vendar po sledi
ki naj te izda krvavi še topli utripajoči plen po sledi rdeče
marele smisla opazke mimogrede parfuma od katerega
skoraj umreš po sledi kot lovska psica z gobcem pri tleh
po sledi od strani do strani od stavka do stavka od besede
do besede po sledi tistega ki živi se izmika ki beži in se skriva
po sledi skozi partituro sledov skozi gesta romanorum
mimo parov ki se na opustelem strnišču še vedno vztrajno

2

vrte v koraku dunajskega valčka po gospodarjevi sledi
po sledi tistega ki je nadel ovratnico po sledi udarcev
in psovki po sledi božajoče dlani po božji sledi po sledi
polnega vampa po sledi urina mimo opustelih parov
sredi parjenja in še več parjenja po samotni sledi
sledí samot kot strgana psica osvobojena
spomina prosta sebe manična žival zaslepljena od belote
belega iščoč z jezikom nežno pod ledom ekrana

vrtiljak

1

dan je in vendar noč in skozi modro sije tema
na kulise hribov in hiške pod njimi da se gledalcu zdi
da čas teče bliže in močneje in se vrtiljak vrti vrti
vrti se park *calesita* kliče deklica *calesita* in cepeta
z dvignjenima ročicama sonce dviga svoj nož
je tudi zima pa vendar že večer ko o kresi lahko
se dan spet obesi in zvočni zid karnevala
kot za šalo prebije lovec tišine

2

reditelj stoji med vrati a pot se zdi da se noče
nehati in gledalki se zdi da se pouk šele začenja
na tleh razmetane učilnice je srce že izrezano
vendar še utripa in črnilo iz prevrnjenega črnilnika
vijuga čez purpurne zemljevide in kapa skoz zenico
po stopnicah iz trikotnih rifov dol
kjer v brzicah luči pleše čolnič pogleda svoj ples
za dež

za dež

za dež

III.

zdravljica

cesar bokassa naš odlikovanec
da v hladilniku je imel meso
dojenčkov svežih se razume
po krivem se ga je dolžilo
pospravljaj je jedel pač ne

gadafi ni otepal se gazelic
asad je s plinom zrak poboljševal
sadam takisto stalin in mao
kot grosista milijoni
za njiju so bili tamala malca

ta vas vsemirsko najlepša
pa zločinstvu ne sliši
tu enstvo se rokuje z bratstvom
in kdor rovani ni pri pravi
fletn kuj od zad se ga zadavi

tat

bila je punca ki je zanosila
saj je ljubila in bil je pek
bil mežnar v kikli
varilec v fabriki ki je klal
na črno samo da je sestavil

bil je združni kadrovik
mrk in ne ravno zel
bil njegov sin ki se je žal ubil
s traktorjem in bila je
ki je tekala za njim

dokler je bil še živ
in filozof nesojeni ki je na paši
zamišljen listal zašpehano buklo
bili kaplan učitelj brhka fakturistka
stara dekla župan in kar češ

bilo je otročadi
na peharje in čez
bil vaški bebček božja stvar
z očmi zavitimi v nebo ko se je drajsal
ob mlado jablano ali kokoško

bilo je še pa še
še tat je moral biti
kot je prišlo na dan ob inventuri
ker zdaj se ve malo tu in malo tam
pa je

iz življenja dreves

več kot si mislimo si imajo povedat
drevesa v kompleksnem jeziku kemije
ne teče debata zgolj o pršicah gosenicah
osah šiškaričah in kozah ki mulijo listke
pač pa tudi denimo o ljubavi in ljubosumju
temne jelke in rdeče bukve ki se rivata
za naklonjenost postavnega hrasta
on pa je nabildan zvest vitkemu borovcu

te in druge kozerije se gredo čez dan
ponoči pa ko se sokovi umirijo
jim je najljubša tema vse
o vsem se menijo pod tihim svodom
ki se čez publiko vesoljno razpenja
šepetaje v luninem siju motre koncert
planetov kličejo bravo si pošiljajo recenzije
vse to in več v kompleksnem jeziku kemije

na petek med šesto in deveto uro

dneva se zastor pretrga in čas obstane
in za nanosekundo zmrznejo enke in nule
in rezilo noža kot da omaga na grlu prašiča in krik
onemi okameni el clasico v daljnem madridu
in roka otrpne ki gor nese pir in šarkelj v pečici
se vase zazre in ponikne vročica ki notri ga žge
ne le vzporedno sočasno celó diahrono
se zdi da razklene dlan v tej kaprici

domišljije kot če bi kenotaf hotel slepi Postoj
popotnik iztipati iz temnine ker pa nuja veli
že mine predah in se v isti nanosekundi
vse požene naprej in kri spet lije se peni
hropenje usiha pir klockota na santiago pa
enega da ronaldo in enega messi
še šarkelj se zlato zapeče in o marička
ti hribček nazarenski mu stvarnik vzhičeni reče

objem

po planoti so se razkropili
grobovi zapuščena čreda brez pastirja
razblinli so se ovčarski psi
za oblačnimi koprenami kot da
se še naprej vzpenjata bregova morda
v belini nad nevidnim prelazom
kroži krilo ujede lahko pa da
za zaveso megle ni drugega kot prepad

še koliko do tja ne vpraša nihče
nikogar noben glas se ne dvigne
ne poje kolne ne vriska nihče
ne joka nihče ne moli
zvon ne zvoni ne tu ne od spod
iz dolin kdor pride sem je na poti
odložil vse da nem
gol leže v matere objem